

La Navidad

Otro año ha pasado
y la Navidad, con ilusión, ha llegado.
Después vendrá Año Nuevo
y todo el mundo contento
esperando un año más bueno.

A continuación los Reyes vendrán
y los más pequeños,
más de una noche,
con juguetes soñarán.

Después Semana Santa y Pascua
para que los Quintos se preparen
y puedan recaudar algo de pasta.

Y encarados vamos
de cara al mes de agosto,
que todo el año,
con ansia, esperamos.

Así, día tras día,
con penas y alegrías,
sin darnos cuenta
nos pasa la vida.

Joaquín Agramunt

Vacances d'agost 1999. Pel Delta de l'Ebre

Tant jo com els meus fills hem nascut i crescut al Delta del Llobregat. En la majoria de viatges que hem fet entre les Coves de Vinromà i el Prat del Llobregat, pel delta de l'Ebre ens hem desviat, per passar amb la barca el riu i menjar els plats típics del lloc.

Aquest any amb la família, vam decidir llogar una barraca típica entre mig dels arrossars i passar una setmana i així ho hem fet.

Vam conèixer un pagès del delta, de nom David Monllau, que va viure en barraques fins els 20 anys, treballant la terra, sembrant, birbant i recollint l'arròs. És un enamorat del lloc i ara que ja té sobre el 60 anys, va decidir complir amb un desig que tenia des de joventut i que era construir-se una barraca.

Així ho va fer, ell viu a Amposta i la tal barraca la lloga a qui té el gust de viure uns dies en plena natura, no cal dir que reuneix totes les condicions interiors com la millor casa.

Per mi ha estat molt satisfactori haver estat una setmana entre camps d'arròs. Estàvem la meua dona, Paquita, el nostre fill, la nora i tres nèts, la Betina, en Toni i l'Eduard.

També el conèixer al propietari, David Monllau, que com al començar he dit, és un pagès tan enamorat del Delta que acabe sent un poeta. Adjunto tres versos d'ell que em van deixar admirat.

Tant que li vaig voler regalar uns poemes que l'estància a la barraca a mi em va inspirar.

Els versos del **David Monllau**:

La Barraca

Aquí a les terres del delta,
al ser els primers pobladors,
qui no es feia una barraca
és perquè se'n feia dos.
Una per a les persones
l'altra per als animals
i així anaven treballant
per fer dels erms arrossars.
Qui en tenia una sola
vivía més reprimida
perquè animals i persones
passaven tots junts la nit.
Els mitjans eren escassos
i de pedra no n'hi havia
per tant, per fer la vivenda,
s'usava el que es tenia.
En brossa, cordell i tatxes
puntals, palla, fang i canyes
en molta imaginació
es feien bones barraques.
Sempre ha estat la barraca
sinònim de la pobresa
i la gent que l'ha habitada
ha generat la riquesa.

És un art que quasi es perd
i el caldria conservar
perquè mai se sap la vida
les voltes que pot donar.
I per als qui no la coneixen
els hi voldria informar,
la barraca té defectes
i virtuts a destacar.
La barraca és molt senzilla,
d'estiu fresca, d'hivern tèbia,
és recollida i molt íntima
i si es fa bé, cosa fina.
Tampoc hi calen escales
i molt menys un ascensor
no hi pega que hi hagin luxes
només comprensió i amor.
I per la nit a dormir
hi ha una gran tranquil·litat
hi ha sorolls de la natura
i de les persones no cap.
I per si us sembla poc
encara us dire més,
en un cas de terratrèmol
difícil que hi passi res.

Li he fet un monument
que està allí baix a carlet
és un desig que tenia
de quan era joventut.
He trobat dos de Sant Jaume
que són amics des d'infants
i a més es dona el cas
que els dos són cosins germans.
Un és Ramon Llambriç
l'altre és Paulino Mathuen
els nombro d'esta manera
que és com els coneix la gent.
Són dos mestres de barraques
ja els ve dels avantpassats
però de fer aquesta faena
els queden els anys contats.
La barraca pot jugar
un paper molt diferent,
és fomentar la cultura
i fer vindre molta gent.
Els turistes sempre busquen
les coses de novetat
si els agraden les barraques
el que pot passar, qui ho sap!

I ella està col·locada
al seu propi ambient,
té una estampa tan bonica
que de tot és diferent.
Es parla molt de cultura
s'inverteixen mil·lionades
jo no he vist cap biennal
que es parle de les barraques.
No hi ha cap ente públic
gens ni mica motivat
en veure que les barraques
al delta han significat.
En conseqüència no hi ha
sobre el tema, res de res.
Qui es vulga fer una barraca
no troba ni barraquers.
Ara la gent del museu
aprofiten lo moment
i com tenen l'ocasió
li fan un bon seguiment.
He de dir que me n'alegro
i em sento molt satisfet
de que a un tema tan nostre
he posat el meu granet.